

ZIUA 2.

Măști, 18 iulie, ora 22:23

M-am trezit legănat, undeva pe la 3 și ceva dimineața. Țsta-i semn că am plecat! „Doar” 12 ore întârziere, dar mă bucur că s-a reparat, putea fi mai rău.

M-am trezit apoi la 8, panicat că am pierdut micul dejun, care pentru mine chiar este cea mai importantă masă (știu, sunt old school, acum se poartă să sari peste el). Știam că începe la 7 și ține o oră. Aproape am alergat spre sufragerie (de fapt, sala de mese, dar am botezat-o mai românește), unde am răsufolat ușurat - micul dejun e de la 8 la 10.

Am aflat că nava noastră, odată reparată și cu toate alarmele funcționale, a trebuit să primească OK-ul de la inspectorul suedez (pentru că nava este suedeză, a trebuit ca el să vină special să o verifice).

Peisajul e frumos, dar nu spectaculos. Un ocean mare, luminos, înconjurat de munți-insule, care la un moment dat au dispărut de pe partea stângă. Și, odată cu asta, au venit curenții mai puternici. Iar odată cu ei, a apărut răul meu de mare. M-a luat panica, convins acum că pastilele nu au niciun efect. Ce mă fac atâtea zile? Am observat plasturii pe care mai toți îi au după ureche și pe care nu i-am găsit în farmaciile noastre. Cu fața mea de câine plouat, i s-a făcut lui Jeanette milă și mi-a dat și mie unul. Când mi-a picat, l-am lipit cu un alt plasture, doar-doar și-o face treaba și mă aduce pe linia de plutire. Cu riscul de a deveni una cu pielea mea. Baiul e că ține doar 3-4 zile, dar las gândurile negre pentru mai târziu.

La prânz am înțeles că am avut pește cu cartofi copti, dar eu dormeam și așteptam să treacă orele în care își face plasturele efectul. Când m-am trezit (și mă țineam bine pe picioare), munții erau deja înlocuiți de ghețari. l-am celebrat cu niște resturi de crumble cu mere, de la prânzul ratat.

Am trecut pe lângă Magdalenefjorden fără să vedem nimic, din cauza ceții. Ar fi trebuit să oprim aici pentru morse, dar ne îndreptăm acum spre o stâncă cu aproximativ 500.000 de păsări care o să se găinățeze în capul nostru. Pentru primul popas, zic că e destul de interesant.

Chiar dacă soarele e sus pe cer toată luna iulie, treaz și neobosit, lumina nu e atât de rea pe cum îmi imaginam. Norilor nu le pasă că nu există răsărit și apus, așa că se plimbă după cum îi poartă aerul polar, iar razele pătrund printre ei și se joacă cu lumină în apă, pe gheață, ori pe aripile vreunui pescăruș.

Nu mi-e dor de internet. Doar din când în când, mi-ar plăcea să am informații cu un singur search. Recunosc că acum nu mi-e clar dacă navigăm prin Marea Groenlandei sau dacă am ajuns în ocean. Unde se termină marea și unde începe oceanul? Cred că-mi fac o listă de lucruri pe care să le clarific când ajung acasă. Dar, până atunci, nu luați de bun tot ce spun eu și mai verificați o dată informația.

Un lucru e cert: caloriferul din cameră frige acum. O veste minunată, printre zecile de strănuturi din cabină.

Mi-am amintit că am văzut pufini pe apă. Mi-era dor de ei. Dar oare unde merg să cuibărească? Stâncile sunt departe tare. Of, trec și asta pe lista pentru internet.

Azi am primit și lecții de cum să ne comportăm în zodiac. Pe scurt, de când pornește alarma care anunță că am văzut un animal, trebuie să fim gata în cel mult 20 de minute (dar „we are just as fast as the slowest one”). Cam atât durează să coboare zodiacul pe apă. În timpul ăsta ne echipăm, ne luăm costumul de supraviețuire pe noi (pe care eu încă nu l-am primit) și așteptăm cuminți îmbarcarea. Îmbrăcămintea e foarte importantă, pentru că dacă unei singure persoane îi e frig, atunci cu toții ne întoarcem la navă (pentru că „we are just as warm as the coldest one”).

Închei cu vestea zilei. Cel mai entuziasmat coleg dintre toți și-a stricat drona chiar la prima oprire a navei, în dreptul unui ghețar. Nu vreau să-mi imaginez ce a simțit. Dar povestea e, de fapt, despre cum un alt coleg, chinez, i-a împrumutat drona lui și s-a oferit să-l ajute ori de câte ori are nevoie. Bunătatea nu are granițe și se simte bine în vârful lumii, unde nu ai pe nimeni altcineva.

小柿子爱旅行俱乐部
公众号: nanzitravel

POLAR BEARS & HUMANS

OLE J LIODDEN

Rares Bedin
PHOTOGRAPHY

